

„Турцитѣ, тия братя ваши, по кръвъ, не ли ни убиватъ и до сега!.... Днесъ за днесъ има повече отъ петстотинъ хиляди наши еднородци, ксито изповѣдватъ мохамеданската вѣра, безъ да сж изгубили още българския си езикъ и българскитѣ си обичаи, и които се мислятъ, ради религията си че сж Турци. Не ли е ясно, че не само **религията** ни но и **народността** ни е пострадала отъ този мюсюлмански прозелитизмъ¹⁾)?

„....Най-тежката вина.... тежи върху оногова който е пръвъ виновникъ на адресътъ, който е билъ най-много въ състояние да разумѣе гнѣснността на този адресъ... Неговото име ще да се запише съ черни слова въ българската история“²⁾).

И днеска ни казватъ че когато единъ добродушенъ, убѣденъ християнинъ католикъ, прѣдлага, *писмено*, на българитѣ да пригърнатъ драговолю една вѣра, която той мисли за едничка спасителна, това е по-голѣма обида отъ всичко що сж търпели тѣ отъ турцитѣ, въ най-тежкитѣ врѣмена!

Трѣбва може би да се прѣдпочита да дойде единъ отомански султанъ съ коранътъ въ едната ржка, а въ другата единъ мечъ и да каже: коранъ или мечъ; вѣрвай или умри! Тогава не е вече „отвратително посегателство“!

Християнинъ ли е писалъ това?

Ами кога е челъ този християнинъ Евангелието? Ако е християнинъ, вѣрвамъ че се хвали съ християнството на Исуса Христа, съ вѣрата отъ Него основана, или по-добрѣ, осъвършенствувана.

1) Прозелитизмъ—ревностъ въ разпространяване убѣжденията си.

2) В. „Б. Г. Църковна Распря“, стр. 338 и пр.